

INGEZONDEN.

COLLECTIEVE CONTRACTEN.

Geachte collegä VAN BRUGGEN,

Welke zonderlinge argumenten gaat gij nu aanvoeren?

„Met de komende „Ziektewet” zouden wij nu geen rekening behoeven te houden!!”

— En ik meende, en zeker elk lid der Maatschappij met mij, *dat wij ons bindend besluit juist genomen hadden met het oog op toestanden, na invoering van zulk een wet: om dan goed gewapend te zijn!* Het bindend besluit heeft immers juist betrekking op „toegelaten” fondsen, d. w. z. fondsen „toegelaten door die Ziektewet”?

Uw argumentatie pleit niet voor de kracht uwer zaak!

Kampen, 27 Juni 1914.

J. D. C. KOCH.

EENDRACHT EN. . . HET TEGENDEEL.

I.

Geachte redacteur,

Naar aanleiding van uw artikel „Eendracht en. . . het tegendeel” verzoek ik U het volgende in het midden te mogen brengen.

Naar mijn overtuiging is een aaneensluiting van de specialisten-vereenigingen, die haar lidmaatschap reeds onafhankelijk gemaakt hebben van dat der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst, nuttig en goed. Een vereeniging, die aan de specialisten de gelegenheid geeft zooveel mogelijk de ontwikkeling van de geneeskundig-specialistische hulp te bevorderen en voor hun streven alle specialisten behoudt, ook diegenen, die om het dwingend keurslijf van het lidmaatschap, de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst verlaten, verwekt geen scheuring in die Maatschappij, maar voorkomt haar veeleer. Zij toch, die wel degelijk behoefte gevoelen lid der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunde te zijn, kunnen dit des te geruster blijven, als zij weten dat de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst hen voor eigen streven van geen gewaardeerde krachten berooft.

Neen, die aaneensluiting geeft geen scheuring, berokkent de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst geen nadeel, doet de geneeskundigen niet minder aaneengesloten in den strijd staan, heeft haar grond niet in een strijd tegen de algemeene artsen, staat niet vijandig tegenover een *betere* vertegenwoordiging der specialisten in de Maatschappij, maar heeft haar reden van bestaan in een bijzonder belang der specialisten: „de ontwikkeling van de geneeskundig-specialistische hulp in het land;” wat nooit het doel kan zijn van de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst.

Wanneer ik dan ook als voorzitter van de H. S. V. bereid was om den wensch van de vereeniging uit te voeren: „het tot stand komen van bovenbedoelde aaneensluiting”, dan is het om bovengemelde redenen.

Gij en anderen zijn van een tegenovergestelde meening. Dit is Uw en anderer recht; de tijd kan leeren, wie gelijk heeft; maar waarom kijkt ook bij uw bestrijding de meening duidelijk om den hoek, dat onder de drijfveeren, die tot de oprichting leidden, onedele en kleinzielige te vinden zijn?

Ik weet gedurende de laatste weken te goed hoezeer verdachtmaking grieft, vooral dezulke, die in afwezigheid geschiedt. Zij is een nimmer falend wapen, zoolang overal nog voor zoovelen als waarheid en wijsheid geldt het leugen-spreekwoord: „Er wordt geen koe bont geheeten of er is een vlek aan”. De vlek zit. Wie weet hoe lang het duurt, eer de waarheid haar er af heeft!